

[Carsten Raft.]

tiet (Villumsen) rejste Spørgsmaalet om at flytte denne Forsorg bort fra Socialkontorerne. Hertil vil jeg sige, at vi havde ikke tænkt os ved denne Lejlighed at komme ind paa en Diskussion herom, fordi vi ikke mener, den hører til her. Det er ikke et Spørgsmaal, det vil være rimeligt at løse i den Periode, hvori vi befinder os, hvor det er de nødvendige Spørgsmaal, der maa løses i Fællesskab, og hvor de andre Spørgsmaal maa udskydes, til der kommer en Regering, for hvilken det er muligt at tage dette Spørgsmaal op til regelmæssig Behandling. Men naar Spørgsmaalet nu er rejst, vil jeg sige, at vort Parti stadig staar paa det Standpunkt, at det vil være rimeligt at løsgøre denne Forsorsgslovgivning fra Socialkontorerne og enten lægge den ud til særlige Kontorer eller ud til Afdelingerne. Jeg tror ogsaa, jeg ganske trygt kan sige, selv om man altid skal være forsigtig med at notere Stemninger, som har fundet Udtryk i Aviser og andre Steder, at der er en stadig stigende Stemning inden for Befolkningen og inden for de Kredse, Soldaterforeninger o. lign., der særlig har interesseret sig for Forsvaret, og ikke mindst blandt de indkaldte for, at disse Bestemmelser frigøres og gøres til en særlig militær Erstatningslovgivning — for at bruge det rette Udtryk.

Jeg har personlig rejst det Spørgsmaal her i Tinget for mange Aar tilbage; jeg har nævnt det ved forskellige Lejligheder, og paa den givne Foranledning vil jeg heller ikke undlade at sige, at vi stadig staar paa det samme Standpunkt: Dette er ikke nogen social Forsorg, det er en Erstatningsgodtgørelse, det drejer sig om. Naar Staten tager en Mands Tjeneste, maa der visse Forholdsregler til, for at han ikke kommer i Vanskeligheder af den Grund. Det har ikke noget med social Forsorg at gøre i dette Ords egentlige Forstand, det er en Kategori for sig selv. Det er ikke, fordi jeg paa nogen Maade vil sige noget nedsættende om dem, der søger Socialkontorerne, men det er jo alligevel en Kendsgerning, at der, Gud være lovet, her i Landet er Titusinder, der kæmper en haard Kamp for at undgaa at komme paa Socialkontorerne, og saa er det irriterende og urimeligt — saadan maa det føles —, at en Mand maa gaa til Socialkontoret, fordi Staten tager hans Tjeneste og indkalder ham i det bestemte Øjemed, det her drejer sig om.

Endelig er der en praktisk Ting, som utvivlsomt gør sig gældende og da særlig, naar det drejer sig om Genindkaldelse, hvor Genindkaldelsen sker pludseligt, og det er, at den genindkaldte ofte kun har ringe Lejlighed til at søge Socialkontorerne. Jeg per-

sonlig kender til en Masse Tilfælde fra Genindkaldelserne i 1939 og 1940, da det var nødvendigt at holde Stykkerne langt ude paa Landet i Forlægninger, for at bruge det moderne Udtryk, hvor det var næsten umuligt for de paagældende at faa Orlov, saa at de kunde komme ind og ordne deres Affærer. I Stedet for maatte det være deres Koner og andre, der gjorde det for dem. Det er upraktisk og daarligt; jeg tror, det var bedst, om man enten knyttede Udbetalingen til Afdelingerne eller til særlige Kontorer, der staar i Forbindelse med Afdelingerne, saaledes at den indkaldte selv paa Stedet, og uden at hans Tjeneste forhindrer ham deri, kan komme til at varetage sine Interesser. Jeg indrømmer, det er udviklede og vanskelige Spørgsmaal, men jeg er ganske sikker paa, at den højtærede Arbejds- og Socialminister er villig til at undersøge disse og til sin Tid vil fremkomme med en Redegørelse og eventuelt et praktisk Forslag paa dette Omraade.

Som sagt, vi staar stadig paa det samme Standpunkt: der burde være en særlig Lovgivning, men Øjeblikket er maaske ikke inde til at tage det Spørgsmaal op.

Hans Conrad Koefoed: Det kan vel aldrig helt undgaaes, at Byrderne ved Værnepligten bliver ulige fordelt, og det maa derfor være en Samfundsopgave i det mindste at sørge for, at Indkaldelse til al militær Tjeneste ikke afstedkommer uafhjulpne Trangstilfælde for den indkaldte eller hans Paarørende. Det er herpaa, Forslaget tager Sigte, idet Ændringen i Forsorsgslovens § 281, der tidligere kun omfattede de genindkaldte, nu medtager ogsaa værnepligtige under den første Uddannelse m. v. Der kan naturligvis for det sociale Udvalg opstaa Tvivlstilfælde, f. Eks. over for unge Ikke-Forsørgeres Trang. I denne Forbindelse vil jeg gerne personligt give min Tilslutning til det af den ærede socialdemokratiske Ordfører (Villumsen) udtalte Ønske om en bedre Afønning af de værnepligtige. Men Tvivl kan ogsaa opstaa over for Trangstilfælde, der muligt kan fremkomme, hvor den unge Mand har haft en betroet Stilling i en Virksomhed, der ejes af hans Moder, som er Enke.

Med Hensyn til disse og eventuelle andre Spørgsmaal vil en kort Udvalgsbehandling formentlig være betimelig, saa at visse Retningslinier kan fastlægges.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til velvillig Behandling.

P. D. Jensen: Mit Parti er meget tilfreds med det foreliggende Lovforslag, og